

Adopce pomáhá: Amos odpromoval a říká “Chci pomáhat měnit životy stejně tak, jako byl změněn ten můj”

21.12.2018 | Centrum Dialog | www.centrumdialog.cz

Přinášíme Vám další z příběhů, díky kterým vidíme, že adopce má opravdu smysl. Před několika lety to chvíli vypadalo, že Amos do školy nebude chodit vůbec, a nebo jen velmi omezeně... A dnes, díky podpoře adoptivních rodičů z České republiky, vám můžeme napsat: Amos v říjnu dostudoval obor Informační a komunikační technologie na vysoké škole.

Jmenuji se Amos Odiwuor a narodil jsem se v roce 1994 v keňské vesnici Odiado, která leží v oblasti Busii. Brzy po mém narození jsme se s rodinou odstěhovali do hlavního města Nairobi, kde náš táta vydělával na živobytí prodejem v ulicích. Když mi byly tři, táta po dlouhém boji s nemocí zemřel a my jsme se museli odstěhovat zpět do Odiada.

Život nebyl úplně snadný. V Odiadu jsem do první třídy nastoupit nemohl, protože jsme neměli dost peněz na školní pomůcky, jako je třeba uniforma a knihy, které jsou podmínkou pro nástup do školy. A tak jsem se musel vrátit na dva roky do školky. Pak jsme se znovu stěhovali, tentokrát do Kisumu, kde pro maminku bylo snazší pracovat. Začala vydělávat prodejem zeleniny u silnice ve slumu Nyalenda. Díky tomu jsem mohl konečně nastoupit do první třídy v základní škole Kassagamu. Když jsem byl ve třetí třídě, z ničeho nic zemřel můj strýc. Zúčastnit se pohřbu je v naší rodině nutnou tradicí. Bohužel ale náklady spojené s cestou i samotným pohřbem byly natolik vysoké, že jsme se vrátit zpět do Kisumu nemohli. Proto jsem musel přerušit i své studium. Zanedlouho na to jsem naštěstí vstoupil do jedné katolické organizace a začal jsem znovu chodit do školy, kterou tato organizace vedla.

Koncem roku 2005 navštívili naši školu humanisté společně s Charlesem Jumou. Vysvětlili na čem pracují a že se jejich aktivity zaměřují hodně na oblast vzdělávání. Rozhodl jsem se Charlese oslovit a poprosit ho o pomoc v cestě za lepším vzděláním. O rok později se Charles vrátil s výbornou zprávou - oznámil mi, že jsem byl adoptován na dálku, a že mě mí noví přátelé z České republiky budou doprovázet na mé cestě za vzděláním.

Byl jsem pak přijat na školu St. Vitalia Nanga, kde jsem patřil mezi žáky s nejlepším ohodnocením. Díky dlouhodobé podpoře z České republiky jsem pak mohl nastoupit i na střední a poté na vysokou školu, kde jsem vystudoval obor informační technologie (ICT). Díky [projektu pomoci na dálku Centra Dialog](#) jsem mohl studovat po celé ty roky.

Teď pracuji v mezinárodní nizozemské společnosti zabývající se solárními technologiemi *SolarNow* a maminka provozuje malý obchod s potravinami. Nikdy by mě nenapadlo, že by tohle bylo všechno možné, ale díky projektu pomoci na dálku je možné vše.

Mým životním cílem je pomáhat měnit životy dalších stejně tak, jako byl změněn ten můj.